

Ο ΜΥΛΟΣ ΤΗΣ ΤΑΡΑΤΣΑΣ

Ο ανωτέρω μύλος, ευρίσκεται σε χαμηλότερο επίπεδο από τον μύλο του προηγούμενου κεφαλαίου και απέχει από αυτόν 40-50 μέτρα. Κατά τα χρόνια της πρώτης Τουρκοκρατίας (1460-1685), της β' Ενετοκρατίας (1685-1715), της δεύτερης Τουρκοκρατίας (1715-1821) και επί δυο περίπου 10ετίες μετά την Ίδρυση του ελεύθερου ελληνικού κράτους λειτουργούσε ως μύλος και ως νεροτριβή. Στον περίβολό του υπήρχε ναΐσκος αφιερωμένος στη μνήμη του Αγ. Ιωάννη του Νηστευτή, ο οποίος εορτάζετο και πανηγυριζέτο την 29 Αυγούστου κάθε χρόνου.

Σύμφωνα με σαφείς πληροφορίες κατά τα πρώτα χρόνια της (β) Ενετοκρατίας (1685-1715), οι δημογέροντες του Άκοβου, εδώρισαν στην Ιερά Μονή Κοιμήσεως της Θεοτόκου Μπούρα, άγνωστο ποσοστό του μύλου αυτού.

Την 17 Απριλίου του 1714 οι δημογέροντες των Γιανναϊκών πούλησαν το ένα πόδι (αγκωνάρι ή ποσοστό 25%) του μύλου αυτού στην Ιερά Μονή του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου Ρεκίτσας (στην περιοχή του Δυρραχίου), αντί του ποσού των 37,5 ριαλίων, όπως προκύπτει από το παρακάτω συμβόλαιο:

<<1714 Απριλίου 17

από την σήμερον με τω παρων γράμμα φανερώνωμε κε ωμολογούμε εμης η πωκάτοθεν γεγραμένοι γέροντες του χωρηου γηανεον ες στωντες κε να έχωμε ένα πωδη από τον μήλω του μοναστηρηου κε την ταρατάσα του πανου στων αποπανου μήλω του αγηου γεωργηου επουλησαμε κε εμης τω χωρηω τω μερτηκω μας δια αρουάλια τριάντα ευτα ήμισα ηγγουν 37ν των πουλήσαμε τον αγηου μεγαλομαρτυρωσ γεωργηου να ηνε ηδηως κε καθωλα ληκως νηκωκηρουσω αγηως μεγαλομαρτυς γεωργηως με τους επιτρόπους του κε μησ η πουλητάδες κωστάκης κε βασιλης η πωλητε η γνωρίζωντες αναγνωστης μαγκουρεη αλεξης και παρα()πτης νικητεη νικητας κε νικωλαως η δημηη πετρωσ και αναγνωστης καλωγερωπουλεη κε απου τουδε κι απο του χωρηου μικρή και μεγάλη κε μησ κε τα πεδηα μας να ήμαστε ξένη και

αποξένη να μην έχωμε να κάνωμε από τω μηλω ουδέ ψυχα ουδέ πηθαμη κε
δη πιστεων της αληθης εδωσαμε τω παρών μας γράμα ενμπροσθεν σε
καλους ανθρώπους μαρτέρους κε βεβεώνωμε τα άνωθεν.

Σημβόλεον

(υπογραφή δυσανάγνωστη)

Πέτρος Καλογηερόπουλος, Βεβεώνω

() μαξης () καμαριώτης ημουν παρων κε μαρτηρώ

νικόλαος βαρελάς

ημουν παρων κε μαρτηρο

παναγιωτης μαγκουρης έγγραψα

κε βεβεωνω με ούλω τω χορηο

παπαγιάνης του Χριστόδουλου βεβεονο

παναγιώτης βεβεωνο

ημουν παρων και μαρτηρω

Σημείωση: Το ανωτέρω κείμενο-συμβόλαιο κατεχωρήθη αυτολεξει όπως έχει γραφεί από τον αρχικό συντάκτη του (συντακτικό, ορθογραφία, τονισμός κλπ).

Άγνωστον παραμένει πότε και υπό ποιες συνθήκες όλος ο μύλος και η νεροτριβή κατέστησαν ιδιοκτησία της Ι.Μ Κοιμήσεως της Θεοτόκου Μπούρα και επίσης άγνωστο είναι εάν προϋπήρχαν κατόπιν κελλιά προς στέγαση των μοναχών (τότε ήταν Μονή ανδρών) που συντηρούσαν το μύλο κλπ.

Μέχρι την άνοιξη του 1770 η ανωτέρα μονή λειτούργησε αδιατάρακτα τον εν λόγω μύλο, οπότε συνεπεία απρόβλεπτων πολεμικών γεγονότων, η Μονή αυτή ερημώθη υπό τις κατωτέρω περίπου συνθήκες.

Στη τσαρική φρουρά της Ρωσίας υπηρετούσε ως Λοχαγός, ο Έλληνας Γεώργιος ΠΑΠΑΖΩΛΗΣ (Σιάτιστα Κοζάνης 1725-1770) τον οποίο εχρησιμοποίησε η Ρωσική διπλωματία προς εξυπηρέτηση δικών της συμφερόντων και έβλαψε πολύ τα ελληνικά εθνικά συμφέροντα.

Πιο αναλυτικά:

Η Ρωσίαεσχεδίαζε πόλεμο κατά της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και της ήταν απαραίτητος ένας πολεμικός αντιπερισπασμός στο χώρο της σημερινής

Ελλάδας ώστε να απασχοληθούν στρατεύματα της και να αδυνατίσουν οι δυνάμεις της στο Ρωσοτουρκικό μέτωπο.

Έτσι παγίδευσε τον αγνό πατριώτη ΠΑΠΑΖΩΛΗ, το **1763** του έδωσε πολυετή άδεια, τον εφοδίασε με κάποιο χρηματικό ποσό και υποσχέσεις και τον έστειλε να οργανώσει την επαναστατική εξέγερση των Ελλήνων.

Ο ΠΑΠΑΖΩΛΗΣ μέσω Αυστρίας –Τεργέστης επισκέφθη:Την Ήπειρο, Μακεδονία, Ρούμελη, Μοριά κλπ. Έπεισε μερικούς προκρίτους και ελάχιστους οπλαρχηγούς και ενημέρωσε το περιβάλλον της χήρας Αικατερίνης Β΄ της Μεγάλης (**1729-1796**) η οποία κατείχε τον θρόνο της Ρωσίας από το **1762-1796**.

Το **1768** η Ρωσία εκήρυξε τον πόλεμο κατά του Σουλτάνου και περί τα μέσα Φεβρουαρίου του **1770** κατέπλευσε στη Μάνη μοίρα του Ρωσικού πολεμικού στόλου στον οποίο επέβαινε, πέραν των πληρωμάτων τους, περί τις **4000** στρατός ξηράς υπό την ηγεσίαν των αδελφών:

A) Θεοδώρου ΟΡΛΩΦ (**1734-1783**)

B) Αλεξίου ΟΡΛΩΦ (**1737-1808**)

Γ)Γεωργίου ΠΑΠΑΖΩΛΗ

Ο μεγαλύτερος αδελφός των Ορλώφ Γρηγόριος, ήταν ευνοούμενος (και όχι μόνο) της Αικατερίνης. Εντός του Φεβρουαρίου επαναστάτησε το μεγαλύτερο τμήμα της Πελοποννήσου και μικρότερο των νήσων του Αιγαίου, της Ρούμελης, της Ηπείρου και της Μακεδονίας.

Η κίνηση έγινε με πρόχειρη-ελλιπή οργάνωση και κατεστάλη εύκολα από τις τοπικές Τουρκικές φρουρές, πλην της Πελοποννήσου.

Ο σουλτάνος διέταξε τον Τουρκαλαβανό στρατηγό Αλή Χατζή Οσμάν Μπεή, να κινηθεί επειγόντως με τη στρατιά του προς την Πελοπόννησο και να συντρίψει τους επαναστήσαντες Έλληνες. Περί το μέσον του Ιουνίου του ίδιου έτους, ο Χατζή Οσμάν κατενίκησε τους επαναστάτες και οι Ρώσοι εγκαταστάθηκαν στη Νάουσα της Πάρου, αφήσαντες τους Έλληνες στη μοίρα τους και στο σπαθί των Οθωμανικών στρατευμάτων.

Οι Τουρκαλβανοί παρέμειναν στο Μοριά μέχρι την Άνοιξη του **1779**(συνολικά **9** χρόνια) και διαρκώς ενισχύοντο με νέες εφεδρείες στρατευμάτων και έξι σμήνη ατάκτων οπλοφόρων, πλιατσικολόγων,

βασανιστών, δολοφόνων, ληστάρχων κλπ(συνολικά, περί τις **70000**). Η καταστροφή σε ανθρώπινο δυναμικό (περίπου **100.000** νεκροί) και υλικά αγαθά, ήταν φοβερή και όσοι Έλληνες επέζησαν, ονόμασαν τη χώρα “Κατακαημένο Μοριά”, φράση που λέγεται ακόμη και στις μέρες ,μας.

Μεταξύ των θυμάτων τους ήταν και όλα τα μέλη της Μοναστικής Κοινότητας της **I.M. Κοιμήσεως της Θεοτόκου Μπούρα**, η οποία κατείχε τον μύλο που βρισκόταν τότε (βρίσκεται και σήμερα) στην τοποθεσία «**ΤΑΡΑΤΣΑ**» των Γιανναϊκών. Μετά από **18** χρόνια (από την σφαγή των Μοναχών της **I.M. Μπούρα**) ο ηγούμενος της **I.M. Αγίου Νικολάου Χοντάλου, Ησαΐας**, επισκεύασε τον ανωτέρω μύλο τον οποίο και χρησιμοποιούσε ως ιδιοκτησία της Μονής του.

Του Ησαΐα θανόντα διεδέχθη, ως ηγούμενος της Μονής Χοντάλου, ο Βενέδικτος..

Αργότερα, το **1809**, επανασυνεστήθη **I η I.M. Κοιμήσεως της Θεοτόκου Μπούρα** με ηγούμενον τον Σεραφεΐμ.

Μεταξύ των ανωτέρω ηγουμένων άρχισαν έριδες για την ιδιοκτησία του εν λόγω μύλου και τελικά τον Αύγουστο μήνα του **1818** ο πρωτοσύγκελος Αμβρόσιος, ως τοποτηρητής της Μητροπόλεως Χριστιανουπόλεως, μετέβη επί τόπου έκανε αυτοψία, εξέτασε μάρτυρες, έφερε σε συμβιβασμό τους ηγουμένους, συνέταξε εις διπλούν Πρακτικό αναλόγου περιεχομένου το οποίο υπέγραψαν αμφότεροι και έλαβαν ανά ένα έκαστος.

Προσωρινά επικράτησε ηρεμία αλλά το έτος **1831** άρχισαν νέες προστριβές και όπως προκύπτει από τα Γ.Α.Κ (γενικά αρχεία του Κράτους - Μοναστηριακά - **Φ.365** - Μονής Μπούρα) ξεκίνησε ένας ατέλειωτος χαρτοπόλεμος και τελικά ο μύλος αυτός παρεχωρήθη στην **I.M. Κοιμήσεως της Θεοτόκου Μπούρα**.

Η 29η Αυγούστου κάθε χρόνου, αποτελούσε σημαντικό γεγονός για τους κατοίκους των Γιανναϊκών και των γύρω χωριών επειδή μετά την λειτουργία ακολουθούσε ολόημερη διασκέδαση πανηγύρι με συνοδεία λαϊκών μουσικών οργάνων.

Σύμφωνα με την τοπική παράδοση η τελευταία λειτουργία- πανηγύρι

στον παλαιό Αγιάννη έγινε την **29η** Αυγούστου μεταξύ των ετών **1841-1844** υπό τις ακόλουθες περίπου συνθήκες.

Στα άνω Γιανναιίκα ζούσε ο ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ Ιωάννης ο οποίος είχε **4** γιούς με τα μικρά ονόματα: Γεώργιος, Ηλίας, Χρήστος και Δημήτριος.

Ο Γεώργιος προφανώς (πρωτότοκος) ήταν έγγαμος και είχε τρία τέκνα με τα μικρά ονόματα: Αγγελική, Ιωάννης, γεννηθείς το έτος **1839** και Αριστείδης γεννηθείς το έτος **1841**, ενώ οι αδελφοί του πρέπει να ήταν άγαμοι

Οι Ηλίας και Χρήστος έβοσκαν τα γίδια της οικογένειας στις ράχες του Ταυγέτου και είχαν δημιουργήσει φιλία με έναν βοσκό από την Φαλαισία (τότε Μπούρα) με το επώνυμο ΒΥΤΙΝΑΡΟΣ (παρώνυμο ΜΠΙΛΙΔΑΣ)

ο οποίος ζήτησε τη συνδρομή τους να απήγαγε μια νέα και θα τους χάριζε την δερμάτινη ποιμενική τσάντα του που τους άρεσε πολύ.

Η απαγωγή έγινε, ο ΜΠΙΛΙΔΑΣ νυμφεύθηκε την καλή του, αλλά δεν έδωσε την τσάντα στους φίλους του και ακολούθησε σφοδρή παρεξήγηση. Πλησίαζε το πανηγύρι του Αγιάννη του Νηστευτή και οι ΧΡΗΣΤΑΚΑΙΟΙ απειλούσαν ότι θα έδερναν τον (πρώην φίλο τους) ΜΠΙΛΙΔΑ εάν πήγαινε στο πανηγύρι. Οι γονείς τους, τους απαγόρευαν να πάνε (στο πανηγύρι) αλλά αυτοί πήραν τα όπλα τους και πρωί - πρωί αντί να πάνε τα γίδια στην βοσκή έφυγαν για το πανηγύρι. Λέγεται ότι η μάνα τους βγήκε στη ράχη και τους φώναζε να γυρίσουν πίσω αλλά εκείνοι συνέχισαν τον δρόμο τους, οπότε τους καταράστηκε με την φράση: «Να μωρέ, κρέας να σας φέρουνε» και πράγματι έτσι έγινε.

Όταν τέλειωσε η λειτουργία και σιγά - σιγά η διασκέδαση άρχισε να φουντώνει οι νεαροί ΧΡΙΣΤΑΚΑΙΟΙ παρακολουθούσαν και την στιγμή που ο ΜΠΙΛΙΔΑΣ άρχισε να σύρει τον χορό, έδωσαν εντολή στους οργανοπαίκτες να διακόψουν την μουσική γιατί είχαν σειρά να χορέψουν αυτοί και η παρέα τους. Ο ΜΠΙΛΙΔΑΣ και οι φίλοι του αντέδρασαν, ακολούθησε συμπλοκή, τα όπλα πήραν τον λόγο και επί τόπου έπεσαν νεκροί τρεις άνδρες οι :

(1) Ηλίας ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ

(2) Χρήστος ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ και

(3) ΒΥΤΙΝΑΡΟΣ (ΜΠΙΛΙΔΑΣ) και τραυματίστηκαν κάποιοι άλλοι

πανηγυριστές.

Από εκείνη την ημέρα λειτουργία ή πανηγύρι στον Αγιάννη τον Νηστευτή δεν έγινε για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των **150** ετών και όπως ήταν φυσικό ο Ναός και τα κελλιά του Μετοχιού σιγά – σιγά κατέρρευσαν. Μερικοί μοναχοί διατήρησαν εν λειτουργία τον μύλο περίπου μέχρι το έτος **1850**, οπότε εγκατέλειψε το χώρο και ο τελευταίος (μοναχός). Κατόπιν ο μύλος νοικιάσθηκε και λειτούργησε μέχρι το έτος **1932**. Επί πολλά χρόνια ενοικιαστής-μυλωνάς ήταν ο **ΞΙΓΚΟΡΟΣ** Ιωάννης του Παναγιώτη (**1844**) και τελευταίος ήταν ο γιος του Αναστάσιος (**1898-1932**).

Ο Γεώργιος **ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ**, πρωτότοκος αδελφός των νεκρών **ΧΡΙΣΤΑΚΑΙΩΝ**, το έτος **1844** απέκτησε γιού στον οποίο έδωσε το μικρό όνομα «**Ηλίας**» και το έτος **1846** απέκτησε και άλλον γιού στον οποίο έδωσε το μικρό όνομα «**Χρήστος**», δηλαδή τα ονόματα των νεκρών αδελφών του και με αφορμή αυτά τα ονόματα καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι τα τρία φονικά πρέπει να έλαβαν χώρα κατά την **4ετία 1841** έως **1844**.

Η ως άνω άποψη ενισχύεται και από το γεγονός ότι ο μικρότερος αδελφός, των νεκρών **ΧΡΙΣΤΑΚΑΙΩΝ**, Δημήτριος απέκτησε **8** τέκνα και στους δύο πρώτους γιους του έδωσε τα μικρά ονόματα «**Ηλίας**» και «**Χρήστος**» αντίστοιχα. Το φθινόπωρο του έτους **1999** η Μοναστική Κοινότητα της **Ι.Μ. Κοιμήσεως της Θεοτόκου ΜΠΟΥΡΑ** εξέδηλωσε ενδιαφέρον για το παλαιό **ΜΕΤΟΧΙ** της Μονής (στα Γιανναίικα) και την άνοιξη του έτους **2000** άρχισαν προεργασίες για την αναστήλωση των ερειπωμένων κτιρίων του. Την **17.7.2000** έγινε η έναρξη των εργασιών αναστηλώσεως του Ναού του Αγιάννη του Νηστευτή και παράλληλες εργασίες ανακατασκευής του κτιρίου του παλαιού νερόμυλου και την ανέγερση καινούργιου κτιρίου, το οποίο λειτουργεί ως Μοναστηριακό κονάκι.

Περίπου εντός **2ετίας** περατώθηκαν οι εργασίες και των **3** κτιρίων τα οποία, κατά κοινή ομολογία όσων τα επισκέφθηκαν, αποτελούν πραγματικό κόσμημα για την περιοχή. Ο ναός εορτάζεται δύο φορές το χρόνο ως κατωτέρω:

- (1) Την **25η** Μαΐου, ημέρα Ευρέσεως της Τιμίας Κεφαλής του Ιωάννου και
- (2) Την **29η** Αυγούστου, ημέρα Αποτομής της Κεφαλής του Ιωάννου

(Προδρόμου, Βαπτισμού και Νηστευτού)

ΑΠΟΨΗ ΤΟΥ ΜΕΤΟΧΙΟΥ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΜΠΟΥΡΑ ΣΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ
ΤΑΡΑΤΣΑ ΤΩΝ ΓΙΑΝΝΑΪΚΩΝ..

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΜΥΛΟΥ ΜΟΝΗΣ ΜΠΟΥΡΑ
ΣΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ ΤΑΡΑΤΣΑ

Η ΚΡΕΜΑΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΓΕΝΙ ΤΟΥ ΜΥΛΟΥ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΜΠΟΥΡΑ
ΣΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ ΤΑΡΑΤΣΑ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΝΗΣ ΜΠΟΥΡΑ ΜΥΛΟΥ
ΚΑΙ ΠΟΤΑΜΟΥ ΚΑΡΝΙΩΝΑ

